

ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ : 'Εν 'Αθήναις και τας ἐπαρχ. φρ. 20. — 'Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 30.

ΑΓΓΡΑΜΜΑΙ: ἅπασι ἡ δις, λ. 40, τρις ἕως ἑξάκις λ. 20, κατὰ μῆνα λ. 15, ἔτος ἡ ἑξαμηνίαν λ. 10.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ὁδὸς Μουσῶν, Ἀριθ. 6, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμορος παρὰ τὴν πλατείαν τοῦ Συντάγματος. —

B. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΑΠΟ 1 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ ΤΟ "ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ,, ΜΕΤΟΝΟΜΑΖΕΤΑΙ ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ

Ἡ ἔκδοσις τοῦ **Μη Χάνεσαι** διακόπτεται μέχρι τῆς Κυριακῆς, ἡμέραν ἐκδόσεως τῆς

ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ

ΟΙ ΑΛΒΑΝΟΙ

Ὡς βόμβα ἐκρηγνυμένη πρὸ τῶν ποδῶν εἰρηνικοῦ διαβάτου ἢ ὡς ἀστραπή λάμπουσα ἐν νυκτὶ αἰθρία, ἐξηγγέλη σήμερον τὸ πρῶτ' εἰς τὰς Ἀθήνας ὅλας καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα σύμπασαν, ἀλλὰ καὶ εἰς ὅλην τὴν Ἀνατολὴν καὶ εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην, ὅτι βεβαίως πρὸ ἡμερῶν περιῆλθεν εἰς γνῶσιν ὄλων τῶν μεγάλων δυνάμεων, ὅτι οἱ Ἀλβανοὶ τῆς Ἄνω Ἀλβανίας, τῆς Μακεδονίας καὶ τῆς κάτω Ἡπείρου ἐν ὑπομνήματι αὐτῶν πρὸς τὰς εὐρωπαϊκὰς κυβερνήσεις ζητοῦσιν ἀπλῶς καὶ καθαρῶς τὴν **προσάρτησιν αὐτῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα.** Ὅσοι αἰφνιδία καὶ ἀν' ἐξερράγη ἡ εἰδήσις αὕτη ἐν μέσῳ τῆς ἡρέμου πολιτικῆς ἀτμοσφαιρας μας, ὑπὸ τὴν ἐποψίαν τὴν ἐξωτερικὴν τῶν ἐθνικῶν ζητημάτων, καὶ δι' αὐτὸ δυναμένη καὶ δυσπιστίαν ἀκόμη νὰ γεννήσῃ ἐν ταῖς πρώταις ἐντυπώσεσιν περὶ τοῦ ἀληθοῦς αὐτῆς, τάσον ἀφ' ἑτέρου τὸ ἀγγελλόμενον γεγονός φαίνεται ἡμῖν πιθανόν, φυσικόν, εὐεξήγητον. Ὡς οὐδεμία οὐδένα καταλαμβάνει ποτε ἐκπληξίς ὅταν ἀπὸ τῶν ὀρέων τῆς Ἰδῆς ξεπετάξῃ ὡς εὐόλωνος, ὑπερήφανος ἀετοῦ ἢ ὡς λευκὴ περιστέρα τηλεγραφικὸν ψήφισμα τοῦ Κρητικοῦ λαοῦ διαβιβάζον τὸν περὶ τῆς ἐνώσεως μετὰ τῆς Ἑλλάδος πόθον, ὡς οὐδένα θὰ ἐκπλήξῃ ποτε ἡ ἀγγελία ὅτι ἡ νότιος καὶ ἡ βόρειος Μακεδονία ἀδελφωθεῖσαι συνεξήνεγκον ἐν τῷ ἀδελφικῷ φιλίῳ τὸν πόθον τοῦ νὰ καταταχθῶσι καὶ αὐταὶ ὑπὸ τὸ μοναδικόν εἰς ὅλην τὴν ὑψηλίον στέμμα τῆς Ἀκροπόλεως, ὡς οὐδὲ ὅπως παράδοξον θὰ ἐκληφθῇ ποτε ἐὰν μία ἰερὰ ἀνατριχίσις διέλθῃ ὅλους τοὺς πληθυσμούς τῆς Θράκης ἐπὶ τῇ μεγάλῃ ἰδέᾳ τοῦ νὰ τεθῶσιν ἅπαντες ὑπὸ τὴν πνευματικὴν καὶ πολιτικὴν κυριαρχίαν τοῦ Παρθενῶνος, οὕτως,

οὔτε ἐκπληξίς, οὔτε θαυμασμὸν, οὔτε ἀπορίαν δύναται νὰ παραγάγῃ ἡ μεγάλη εἰδήσις τῆς σημερινῆς πρωίας, ἢ μὲ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐκλογῆς τοῦ εὐοίωνου διὰ τοῦτο νέου βουλευτοῦ τῆς πρωτεύουσας Ρόκου Χοιδᾶ, διαδραμοῦσα ὅλας τὰς Ἀθήνας καὶ τὸ Πανελλήνιον ὅλον, ὅτι οἱ ἀδελφοὶ μας Ἀλβανοὶ προσέβησαν εἰς τὴν μόνην φυσικὴν καὶ ἐκ δεσμῶν αἵματος καὶ ἐκ δεσμῶν παραδόσεων καὶ ἱστορίας καὶ γλώσσης καὶ ἔθνισμου ἀνακύψασαν ἠρωϊκὴν ἀπόφασιν νὰ ἀναζητήσωσιν ἐκείνους, μεθ' ὧν ἄλλοτε ἐζύμωσαν καὶ ἐπλάσαν καὶ ἀνῶρθωσαν καὶ κατεδόξασαν ταύτην τὴν ἐλευθέραν γωνίαν, ταύτην τὴν ἐλευθέραν Ἑλλάδα, καταζητοῦντες ἐν τούτῳ τὸ μόνον γλαυκὸν ἰδεῶδες τοῦ ἀρρενωποῦ των βίου, ὅστις ἐν ὄπλοις διελθὼν δι' ὄπλων θέλει νὰ καταλήξῃ εἰς τὰς κοινὰς ἀγκάλας ἐκείνης, ἥτις τὸ ἕτερον ἡμισὺ τῆς τῆς οὐφείλει εἰς αὐτοὺς, καὶ εἰς τὴν ἀνδρείαν καὶ τὸ ἀνυπότακτον καὶ τὴν εὐγένειαν καὶ τοὺς μεγάλους αὐτῶν ἀνδρας.

Ἐγράψαμεν ἄλλοτε ἐν αὐτῷ ἐδῶ τῷ φύλλῳ, ὅπερ ἐτράφη καὶ τρέφεται μὲ μόνας ταύτας τὰς ἐθνουσιαστικὰς ἰδέας, ἀξίας τῆς ζωῆς καὶ τῆς ὑπάρξεως ἐθνῶν, ἀξίων ἄλλως πως ν' ἀποθησκόωσιν ἐπὶ τῆς κλίνης τοῦ νοσοκομείου ἐκ μαλακύνσεως ἢ ἐπὶ τῆς ἀγγόνης τοῦ δημίου ἐκ κακουργίας, ὅτι οἱ Ἕλληνες εἶνε Ἀλβανοὶ, ὅτι οἱ Ἀλβανοὶ εἶνε Ἕλληνας. Καὶ διατί ὄχι; Ἀφοῦ ἡ Ἀλβανία εἶνε Ἡπειρος καὶ ἡ Ἡπειρος εἶνε Ἑλλάς; Καὶ διατί ὄχι; Ἀφοῦ, ὡς ὁ οὐρανὸς τῆς Ἀττικῆς εἶνε διςπαρμένους ἀστρα, οὕτω ἡ Ἑλλάς ὅλη εἶνε ἐγκατεσπαρμένη ἀπὸ ἀλβανικῆς κοινότητος; Καὶ διατί ὄχι; Ἀφοῦ, ὡς ἄλλοτε ἐλέγομεν, ὁ ἑλληνισμὸς, ὡς σύνολον δὲν ὑπῆρχεν ἐν τῇ ἀρχαιότητι τόσον ζωηρῶς ἐκπεφρασμένος, διότι τότε ἐκάστη τῶρα ἐπαρχία ἀπετέλει ἴδιον ἔθνος, καὶ ὑπῆρχον Ἀθηναῖοι, Σπαρτιάται, Βοιωτοὶ, Μακεδόνες, Ἴωνες, Ἑλλαδίται, Σικελοὶ, Μασσαλιῶται, ὡς ὑπάρχουν τῶρα Ἀραβες, Ἰσπανοὶ, Γερμανοὶ, Ἀγγλοὶ, οὐδὲ συναπετέλεσε τὸ μέγα τῆς ἐνώσεως ὄνειρόν του ὁ Περικλῆς, ἀλλὰ ἔλθων ὁ λοιμὸς τὸ ἐκεραύνωσε, ἐνῶ τὰ δυστυχήματα, ἐνῶ αἱ κατακτήσεις, ἐνῶ αἱ συμφοραὶ καὶ ἡ δουλεία καὶ ἡ μυστηριώδης ἐκείνη ἀλχημικὴ χαάνη τῶν μεσαιωνικῶν σελίδων μας συναπῆρ-

τισαν όλον εκείνο τὸ ἀνάλογον τοῦ πανελληνίου, ἐν ᾧ οὐκ ἔστι Ἄλβανός ἢ Μακεδὼν ἢ Μανιάτης ἢ Θράξ ἢ Βοιωτός ἢ Ρουμελιώτης ἢ Τριπολιτσιώτης, ἀλλ' οἱ πάντες ἐν ἐσμέν, ἐν πνεύματι ἑλληνικῷ, πνεύματι διύλισθέντι διὰ τηλικούτων αἱμάτων, δακρύων, πόνων, καὶ μαρτυριῶν, ἀλλὰ καὶ τηλικούτων ἀγώνων, κινδύνων, ἠρωϊσμῶν, συνωμοσιῶν, ἐπαναστάσεων, πολέμων; Διατί οὖν; Ἄφου τὸ μέγα ἔτος τοῦ νεωτέρου ἑλληνισμοῦ, τὸ 1821, εἶνε τόσῳ ἑλληνικόν, ὅσῳ εἶνε ἄλβανικόν; Ἡ μήπως οἱ Ἄλβανοὶ Ἑλληνας ὄντες λέγονται Ἄλβανοὶ καὶ οἱ Μανιάται Ἑλληνας ὄντες δὲν λέγονται Μανιάται καὶ οἱ Ρουμελιώται Ἑλληνας ὄντες δὲν χαρακτηρίζονται ἰδιαιτέρως ὡς τοιοῦτοι; Μεγαλειτέρα ἴσως ἀντιθέσις ἰδιοφυίας ὕψισταται μεταξύ Μωριά καὶ Ρούμελης, μεταξύ Ἑλλήνων τῆς Τριπόλεως καὶ Ρουμελιώτου Βονίτσας, μεταξύ Ἀθηναίου καὶ Κωνσταντινουπολίτου, μεταξύ Ἀνδρίου καὶ Ἀδριανουπολίτου, ἢ μεταξύ Ἀλβανοῦ καὶ Ἀθηναίου, μεταξύ Ἡπειρώτου καὶ Ὑδραίου, μεταξύ Διθραίου μουσουλμάνου καὶ Κρανιδιώτου χριστιανοῦ.

Γνωρίζουσι δὲ καὶ ὑπεργνωρίζουσι οἱ Ἄλβανοὶ ὅτι ἡ μετὰ τῆς Ἑλλάδος ἐνωσις τῶν δὲν σημαίνει ἀφομοίωσιν καὶ ἐκλείψιν τῆς ἰδιοφυίας τῶν, διότι, ὅταν ἀπληθείη ἡ ἰδιοφυία τοῦ Σπετσιώτου, ἄλλο τόσον θ' ἀπαλειφθῆ καὶ ἡ ἰδιοφυία τοῦ Ἀλβανοῦ τῆς Σκόδρας ἢ τοῦ Ἡπειρώτου τῶν Ἀγίων Σαράντας; Οὔτε συμφέρει εἰς τὴν Ἑλλάδα τῶν ἀντιθέσεων ἡ ἀφομοίωσις, διότι τὸ ἑλληνικὸν πνεῦμα δὲν θέλει στίφη ἀνώνυμα ὑπὸ κύλινδρον καισαροκρατικῶν στεμμάτων καὶ ἐξουσιῶν ἰσοπεδωμένων καὶ ἀπεσβεσμένων, ὡς τοιοχογραφίαν ἦν ἀπληείψαν οἱ αἰῶνες, ἀλλὰ ποικιλίαν καὶ ἀντιθέσεις καὶ ἐξοχὰς καὶ ἐσοχὰς, ὡς αἱ πολύπτυχοι καὶ δαντελωταὶ σειραὶ τῶν ἑλληνικῶν ὄρειων. Ἐκεῖνο ὅπερ πολιτικτικῶς οἱ Βαυαροὶ ἐπέβαλον ἡμῖν—τὴν ἀφομοίωσιν καὶ τὴν ἀπορρόφησιν καὶ τὴν καταστροφὴν τῶν κέντρων καὶ τῶν δμάδων, — θὰ τὸ καταστρέ-

ψωμεν ἄργά ἢ ὀγλίγωρα, θεμελιούντες τὴν ἀνεξαρτησίαν ἐν τοῖς μέρεσι καὶ τὴν ἐνωσιν ἐν τῷ συνόλῳ.

Εἶνε ἀληθές ὅτι ἐπεκράτησαν περιοδικῶς παρὰ τοῖς Ἄνω κυρίως Ἡπειρώταις καὶ ἄλλοῖς αἰσθήματα. Καταρραδιοργανθῆντες ὑπὸ ξένων ἐπιρροῶν, Αὐστριακῶν καὶ Ἰταλῶν καὶ Τούρκων, ἄλλοτε ἄλλην εἶχαν τραπῆ ὁδόν. Οἱ Τούρκοι ἐκολάκεισαν τὰ ἐνστικτικὰ τῆς αὐτοκυβερνησίας τῶν διὰ τοῦ ἄλβανικοῦ συνδέσμου. Οἱ Αὐστριακοὶ τοὺς πόθους τῶν, πρὸς μεταβολὴν κυριαρχίας οἱ Ἰταλοὶ ἐπίσης ἀμφότεροι δ' οἱ τελευταῖοι ἐπέδρων καὶ διὰ τῆς θρησκείας ἐπὶ τῶν καθολικῶν πληθυσμῶν τῆς Ἀλβανίας, ἀλλὰ οἱ Ἄνω Ἡπειρώται εἶδον ὅτι αὐτοὶ οἴτινες ἐβάπτισαν τὸν ἄλβανικὸν σύνδεσμον, — οἱ Τούρκοι — αὐτοὶ ὑστερον τὸν ἐπιβίβαν διὰ τῶν ἰδίων χειρῶν τῶν εἰς τὸ αἶμα καὶ τὸν κατηνάλωσαν εἰς τὸ πῦρ, καταστρέψαντες τὴν ὠραίαν τῶν Δίβραν, κατασκάψαντες τὰ χωρία τῶν, δολοφονήσαντες τοὺς ἀρχηγούς τῶν, ἄλλους οἰψάντες εἰς τὰ κάτεργα καὶ τοὺς ὀπίτας μετὰ τὰ γυναικόπαιδα ἀπεργωσμένους καὶ λιμοκτονοῦντας ὠθήσαντες εἰς τὰς κορυφὰς πᾶν ὄρειων τῶν. Ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ οἱ Αὐστριακοὶ κατὰ τὴν ἐπαναστάσιν τοῦ παρελθ. θέρους, τοὺς ἐγκατέλειψαν εἰς τὴν τύχην τῶν, ἐνῶ αὐτοὶ ἴσως τοὺς ὠθήσαν εἰς τὴν ἐπαναστάσιν. Ἐντέθην τὸ μὲν μῖσος τῶν Ἀλβανῶν πρὸς τοὺς Τούρκους ἐπετάθη, αἱ δὲ δυσπιστίαι αὐτῶν πρὸς τοὺς Αὐστριακοὺς καὶ τοὺς Ἰταλοὺς ἠξήσαν, τί δὲ παράδοξον ἂν ἐν τοιαύτῃ ψυχολογικῇ καταστάσει ἐστράφησαν πρὸς τὴν Ἑλλάδα, ἄφου ταύτην τὴν στροφὴν ἐπέβαλον νόμοι ἐθνολογικοὶ καὶ γλωσσικοὶ καὶ ἱστορικοὶ καὶ φυσιολογικοὶ ἀκόμη, διὰ τῆς φυσικῆς ροπῆς τοῦ συγγενικοῦ αἵματος;

Οἱ νεώτεροι παθολόγοι ἐν Ἀμερικῇ ὁσμῆραι καταργάζονται θαύματα διὰ τῆς μεθόδου τῆς μεταγίσεως τοῦ αἵματος. εὔρον δὲ ὅτι τὸ αἶμα κυρίως τῶν συγγενῶν, τὸ αἶμα τῶν οἰκείων, μεταγίσιζόμενον εἰς τὸν νοσοῦντα ὄργανισμόν, καταρ-

γάζεται ταχυτέραν καὶ τελειοτέραν τὴν ἀνάρρωσιν. Τί παράδοξον λοιπὸν ἂν καὶ τὸ αἶμα τὸ ἄλβανικόν, μετὰ τὰς τελευταίας καταστροφάς, μετὰ τὴν κακοδαιμονίαν καὶ πάλιν καὶ τολαιπωρίαν καὶ ἐξ ἀνάγκης ἄγγιον βίον, ἐζήτησε βοήθειαν ἐκ τοῦ αἵματος τοῦ Ἑλληνικοῦ; Καὶ τί παράδοξον, ἂν ἄφου διὰ τῆς μεταγίσεως τοῦ σουλιωτικοῦ αἵματος εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ αἵματος ἐφαιδρόνη καὶ ἐρωμαλαιώθη ὁ ὄργανισμὸς τῆς Ἑλλάδος, διὰ τῆς μεταγίσεως τὴν τοῦ ἑλληνικοῦ αἵματος ζητεῖται περὶ τὰ τέλη αὐτοῦ ἡ ἀναγέννησις τῆς Ἀλβανίας;

Εἶτε λοιπὸν εἶνε ἀληθές τὸ τηλεγράφημα, εἶτε μὴ, εἶτε εἶνε εὐαρόν καὶ γενικὴν τὸ κίνημα, εἶτε μὴ σοβαρόν καὶ μεμονωμένον, ἡ θέσις τῆς Ἀλβανίας καὶ τῶν Ἀλβανῶν, ἡ θέσις ἡ ἀληθής, ἡ ἐθνική, ἡ ἐντιμος, εἶνε αὐτὴ, καὶ αὐταὶ αὐτὴ ἰδέαι τῆς ἐφημερίδος ἡμῶν.

Καλιδῶν

Η ΧΘΕΣΙΝΗ ΕΚΛΟΓΗ

Ἐκεῖνο τὸ πονηρὸν « ὄλοι τοῦ Ρόκου », τὸ μόνον κατὰ τὰς χθεςινὰς ἐκλογὰς ἀντιπροσωπεύσαν πᾶσαν τὴν ἄλλοτε μανιῶδη τοιχοκολλητικὴν κίνησιν, φαίνεται ὅτι ἐθαυματούργησεν Ἐκεῖνο μόνον προσέπιπεν εἰς τὰς ὄψεις παντός προσερχομένου νὰ δώσῃ τὴν ψῆφόν του ἢ καὶ χάριν ἀπλῆς περιεργείας ἐπισκοποῦντος τὴν ἐκλογικὴν ἐν ταῖς ὁδοῖς καὶ τοῖς τηρήμασι τύρβην. « Ὀλοι τοῦ Ρόκου » οἱ μὲν ἐνθουσιῶδεις ὑποστηρικταὶ τοῦ κ. Χοιδᾶ εἶχον τὸ ρητὸν ἐντὸς τῆς καρδίας τῶν ἄλλὰ καὶ οἱ ἀδιάφοροι καὶ οἱ ἀντίθετοι ἔτι, οἱ τυγχόν ἀναγινώσκοντες ἐκεῖνο μεγαλοφῶνως, ἡδύναστο νὰ ἐκληφθῶσι φυσικὰ, οὐχὶ ὡς παραλαμβαίνοντες αὐτὸ ἐκ τῶν τοίχων, ἀλλ' ὡς ἐκ τῶν καρδιῶν τῶν κ' ἐκεῖνοι ἐξάγοντες. Καὶ οὔτω καὶ οἱ διδά-

τὰς ὁποίας ἡ φύσις ἐπροίκισε μετὰ ἐξαιρετικὴν ἰσότητα διαθέσεως. Ὅποιον τὴν ἐβλεπέ τις σήμερον, τοιαύτην τὴν ἐβλεπε καὶ αὔριον. Ὁ Φίλιππος ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς τῆς ἡρσεν. Ἡ γνώμη, τὴν ὁποίαν ἐσχημάτισε περὶ αὐτοῦ, δὲν θὰ ἤλλαξε ποτέ. Τὸν ὑπέδεχθη μετὰ τὴν συνήθη εὐπροσηγορίαν τῆς καὶ τοῦ ὠμίλησεν ὡς παλαιὰ φίλη.

Ἡ βαρώνη, περιεργὸς νὰ εἰσδύσῃ ἐν τῷ χαρακτηρῷ ἐκείνου, τὸν ὁποῖον κατ' ἀρχὰς ἐφαντάσθη ὑπὸ τὰ χαρακτηριστικὰ κύκλωπός τινος, ἐξεδίπλωσε διὰ τὸν κύριον Δερβιλᾶ ὄλας τὰς χάριτας τοῦ σερπετοῦ καὶ κούφου πνεύματός της. Εὔρε τὸν Φίλιππον ἀξιαγάπητον, χωρὶς νὰ φαίνεται ὅτι καταβάλλει πρὸς τοῦτο προσπαθείας, καὶ ἐνδιαφέροντα, χωρὶς ἀξιῶσεις. Εἶπε περὶ αὐτοῦ ὅτι ἦτο ἄνθρωπος ἠθικῶς ὅσον καὶ φυσικῶς στιβαρότατος, καὶ συνέλαβεν περὶ αὐτοῦ ἐξαιρετικὴν ἰδέαν.

Ὁ μαρκήσιος, αὐτὸς εὔρον ἐν τῇ Σουσιάνῃ τὴν χαριστέραν τῶν συντρόφων. Ἐπαιζὼν μαζί φοβεραῖς παρτίδαις μπιλιάρδου καὶ ὀλλανδικῶν στρόμβου, εἰς τὰς ὁποίας καὶ οἱ σοβαρότεροι δὲν ἀπὴξίου ἐνίστη νὰ λάθωσι μέρος.

Τὴν αὐτὴν μάλιστα ἡμέραν, καθ' ἣν ὁ Μουλινὲ καὶ ἡ Ἀθηναῖς διηυθύνοντο πρὸς τὸ Μπωλιέ, ἡ βαρώνη, ὁ Ὀκτάβιος, ἡ Σουσιάννα καὶ ὁ βαρώνος εὐρίσκοντο ἐν ὅλῃ τῇ τρελλῇ ἀκμῇ παρτίδας κρίκετ. Τὸ πεδῖον τῆς μάχης ἦτο χλοανθῆς τι γήπεδον ἐν τῷ μέσῳ τῆς μεγάλης αὐλῆς τοῦ φρουρίου. Ἀπὸ τὰ ἀνοικτὰ παράθυρα τῆς σάλλας ἡ μαρκησία καὶ ἡ

ζοντες ἔτι, ἂν ἔπρεπε ἐκεῖ νὰ δώσωσι τὰς ψῆφους τῶν, πῶς νὰ τολμήσουν ἀπέναντι τοιαύτης ἀντιλήψεως πανδήλου ὑπὲρ τοῦ κ. Χοιδᾶ ρεύματος, νὰ καταψηφίσωσιν αὐτοῦ; Καὶ διὰ τοῦτο λέγομεν ὅτι τὸ πονηρὸν ἐκεῖνο « ὄλοι τοῦ Ρόκου » φαίνεται ὅτι ἐθαυματούργησε.

Καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν διεξήγετο ἐν ἡμερῇ ἡ ἐκλογὴ καὶ αὐτὴ ἔτι ἡ ἡμέρα, μετὰ τὰς προηγηθείσας ἀγρίας χειμερινῆς, ἦτο γλυκειὰ καὶ ἡρεμὸς εἰς τὸ φάληρον μάλιστα ἡ θάλασσα ἐπεδεικνύει ἀξιοσημειωτὸν ἀπαλόττητα, ὡς ἂν ἤθελε νὰ μᾶς εἶπῃ ὅτι δὲν τὴν μέλει διὰ τὴν πολιτικὴν. Ἄλλὰ μόλις ἐνύκτωσεν, — εἶχον ἤδη ψηφοφορήσει ὄλοι καὶ ἐγνωσθησάν τῆς πρωτεύουσας καὶ τοῦ Πειραιῶς τὰ ἀποτελέσματα, διότι τρεῖς κάλπαι δὲν ἀπῆλθον πολὺν χρόνον, — μόλις ἐνύκτωσεν, ἀνέτειλεν ἐν ὅλῃ αὐτοῦ τῇ ἀκμῇ ὁ ἐνθουσιασμός τῶν οὐτωσὶ περιφανῶς θριαμβευσάντων ἐκλογέων τοῦ Ρόκου. Κέντρον τῆς συναθροίσεως εἶνε τὸ ἐν τῷ ξενοδοχείῳ *Lord Grosvenor* οἴκημα τοῦ κ. Χοιδᾶ. Ἐκεῖ συρρέουσι ἀνεβοκατεβαίνουν τὴν κλίμακα, σπρώχνονται, ἰδρύνονται, πνίγονται τὰ δύο δωμάτια τὰ ὑπ' αὐτοῦ κατεχόμενα, εἶνε γεμάτα, καὶ ἐν τῇ ἀφροντίστῳ ἀγαλλιᾶσιν τῶν οἱ προσερχόμενοι δὲν σκάνονται τὰ μάτια τῶν ἐπὶ τοῦ ἄνω μίαν θύρας μεσοτοιχοῦ, διερρωγμένου καὶ καταπτωσιν ἀπειλοῦντος. Ὁ Ρόκος μεταβαπτίζεται πλέον ἐπισήμως εἰς λαόν. Τὸν προσκαλοῦσι, τὸν συγχαίρουσι τὸν φωνάζουσι διὰ τοῦ νέου ὀνόματός του. Καὶ ὁ λαὸς, ἀπεπληγμένος, κατέχει τὴν εἰσοδὸν ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς κλίμακος, ἐνθα τελεῖται μετ' αὐτοῦ καὶ τῆς μακρᾶς σειρᾶς τῶν προσερχομένων ἀδερφῶν μακρὰ καὶ ἀδελφικώτατα *Χριστὸς Ἀρέστη*. Βραδύτερον τὸ στάδιον τῶν ἀσπασμῶν μετατίθεται λαϊκώτερον, εὐρύτερον κάτω ἐπὶ τῆς πλατείας τῆς Καπνικαρέας. Εἰς ἐπίμετρον τοῦ ἐνθουσιασμοῦ ἡ ποίησις ἔλειπε καὶ ἐλάλησε καὶ αὐτὴ, μαινάς διὰ τὸ Δαφνί, κεκρυμμένη ὑπὸ τὸ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

Ο ΣΙΔΗΡΟΥΡΓΟΣ

Μετάφρασις Δ. Κακλαμάρου.

(Συνέχ. ἰθ. ἀριθ. 597)

— Νομίζεις; ἠρώτησεν ὁ Μουλινὲ μετὰ λύπην. Ἐν τούτοις μοῦ φαίνεται ὅτι τὸ κοντὸ πανταλόνι καὶ ἡ μεταξωταῖς κάλτσαις θὰ κάνουν κάποια ἐντύπωσι... Ἄλλὰ ζήτω τῇ δικῇ σου γνώμῃ; εἶσαι κορίτσι μετὰ γούστο καὶ ξέρεις τὰ εἶμα τῆς ὑψηλῆς κοινωνίας... εἰσιμαίωσον, πάω ἰστό σταῦλο νὰ πῶ νὰ ζεῦξουν...

Ἐν τέταρτον ἀργότερα, ἡ Ἀθηναῖς καὶ ὁ πατὴρ της, ἐν-

τὸς κομψοῦ καὶ ἐλαφροῦ τιμωπουροῦ, ἐσήκωνον νέψη κονιόρτου ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τοῦ Πόντ' Ἀβέσον.

Λησμονήσας τὰς ἀποφάσεις του, ὁ Φίλιππος εἶχεν ἐπιστρέψαι εἰς τὸ φρουρίον.

Καὶ διὰ νὰ πούμε τὴν ἀλήθειαν, καὶ ἂν ἤθελε νὰ μὴ τὸ κάμη, ὁ βαρώνος δὲν τοῦ ἐπέτρπε νὰ ἀποκλεισθῆ ἐν τῇ μουσειῷ του. Ὁ μιμητὴς αὐτοῦ τοῦ Λουδοβίκου 15' ὅσον ἀφορᾷ τὰς μηχανικὰς τέχνας, τὴν ἐπομένην τῆς ἐπισκέψεως τοῦ Φίλιππου ἦλθε πρῶτ' πρῶτ' εἰς τὸ ἐργαστήριον, καὶ βγάξων τὸ ἐπανωφόρι του, ἀνασκουμπονώμενος, ἐφθασεν εἰς τέτοια κατὰστασιν, ὅστε ὁ διευθυντὴς τοῦ σιδηρουργεῖου ἠναγκάσθη νὰ τοῦ δώσῃ ἄλλα φορέματα καὶ τὸν κρατήσῃ εἰς τὸ πρῶγευμα.

Πῶς μπορούσε λοιπὸν νὰ μὴ ἔξαναπάῃ εἰς τὸ Μπωλιέ; Φίλιππος ἐδικαιολογήθη καὶ πρὸς τὸν ἐαυτὸν του ἀκόμ τόσον πειστικὰ διὰ τὴν ἀδυναμίαν του, ὅστε ἐπανεῖδε χωρὶς δυσαρέσειαν τὸ ἄνθηρον, ὅπου τὴν προτερείαν εἶχε περάσει δύο ὄρας τόσον φοβεράς. Ἡ Κλαίρη εἰδείχθη ὅπως καὶ εἰς τὴν πρώτην ἐπίσκεψίν του ἀδιάφορος καὶ ψυχρά

Ἄλλὰ ἡ ἀλαζονικὴ καὶ περιφρονητικὴ διαγωγή τῆς νεανίδος ἀντὶ νὰ θορυβήσῃ τὸν σιδηρουργὸν, τὸν ἐξήκρησε τὴν φορὰν αὐτὴν. Καὶ ὅσο περισσότερον ἡ δεσποινὴς Μπωλιέ προσεποιεῖτο ὅτι δὲν παρτίθει τὴν παρουσίαν του, τόσῳ περισσότερον αὐτὸς ἠθελε νὰ τὴν βιάζῃ νὰ προσέξῃ εἰς αὐτόν.

Ἡ μαρκησία ἦτο μίαν ἐκ τῶν εὐτυχῶν ἐκείνων γυναικῶν,

ἀγαπῶμεν, νὰ μεταδώσῃ αὐτῷ διὰ τινος μέσου τὸ αἷματός, καθότι φαίνεται μεγίστην πᾶσι τὴν ἀνάγκην ὡς ἔδει ἡ ἑλληνικὴ κυβέρνησις ἐνήργει, ἵνα τὸν ἑαυτοῦ καὶ ὁ πᾶσι διερχομένους τὸν πᾶσι ἀλλοτρίωτος ὅπως θεραπεύσῃ διὰ μεταβιβάσεως τῆς ἀσθενείας, κ. Κ. Καλλιᾶδης, ὅστις κληρονομικῶν πραγμάτων κέκτηται, καὶ τὴν ἀσθενείαν κρατῆς ὑπάρχει, καὶ τὰ μέγιστα ἀριστὰ οἶδεν καὶ τὴν γαλλικὴν ἀσθενείαν οἶδεν καὶ ἐν γένει ἡ θέσις ἐγγύς τὴν θέσιν.

Ἄλλ' ἀρά γε διὰ τὴν ἀσθενείαν τῶν βασιλέως Γεωργίου καὶ τῆς βασιλικῆς κυβέρνησις; ἠθέλομεν ἀδικήσασθαι ἢ ἀδικεῖν ἐπιθυμοῦντες, εἰ τοῦτο δυσχερὲς ἦν. Τὴν θέσιν αὐτῶν οἶδεν καὶ τὸ ἡμέτερον προξενεῖον, ἐν ᾧ πολλὰ τὰ πλημμελῆ καὶ μάλιστα ἐν τῇ διερχομένῃ αὐτοῦ. Τινὲς τῶν διερχομένων εἰσι μὲν ἐγκρατεῖς τῆς τουρκικῆς γλώσσης ἀλλ' ἀδασίς τῶν πραγμάτων εἰς ἃ ἐκλήθησαν καὶ κερτημένοι, ὡς ἐκ τῆς ἀνατροφῆς αὐτῶν βεβαίως, δι' ἃ οὐκ εἰσὶν ἀξιοκατάκριτοι, πολὺ τὸ ψοφοδεεῖς. Ὡς ἐκ τῆς ἀγνοίας δὲ τῶν πραγμάτων, ἐν οἷς διατελοῦσι, καὶ τῆς θέσεως αὐτῶν, πολλὰ καὶ ἀντὶ καλοῦ μεγίστου κακοῦ πρόξενον ἔνοντο καὶ ἀντὶ ὠφελείας βλάβης. Ἀνάγκη λοιπὸν μεγίστη καὶ ἐπείγουσα νὰ διαρρυθμισθῇ ἡ διερχομένη καὶ πρὸς τοῦτο ἐπιστῶμεν τὴν προσοχὴν τῆς τοιαύτης κυβερνήσεως καὶ τοῦ γενικοῦ ἐνταῦθα προξενίου καὶ τοῦ ἀ. διερχομένου κ. Ἀποστολίδου. Ἐννοοῦμεν νὰ ὦμεν τοιοῦτοι ὅποιοι ἐμπρέπει νὰ ὦμεν. Ἐννοοῦμεν κυβερνήσασθαι ἀξιοπρεπῆ καὶ ἀνδρικήν. Ἐννοοῦμεν πρεσβεῖαν ἐπίσης ἀξιοπρεπῆ καὶ ἀνδρικήν. Ἐννοοῦμεν τὸν πρόξενον τοιοῦτον, τὴν διερχομένην τοιαύτην καὶ αὐτοὺς τοὺς κλητῆρας. Ἴσως ἐπὶ πόλαιοι τινες ἐπὶ τούτοις ἀναγκαγγάσασιν, προβάλλοντες τὴν ἀσθενείαν τῶν μικρῶν. Τούτους οἰκτείρομεν. Ναί! τοὺς οἰκτείρομεν, διότι ἄλλα κράτη νεώτερα καὶ ἀσθενέστερα ἡμῶν εἰσι ἀξιοπρεπέστερα, ἀνδρικώτερα καὶ μεγάλα κατορθοῦσιν ἔργα, ἐνῶ ἡμεῖς ἐσμέν τεταπεινωμένοι καὶ μόνον ἐν λόγῳ ἱκανοί.

Ἄνεμοστρόβυλος

ΕΚ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ

(ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Θεσσαλονίκη, 19 Ὀκτωβρίου.

Μετὰ τὴν ὁστέιλαν ὑμῖν εἰς ἄλλ' ἐλπίζω πραγμάτων.

Καὶ τῶν συνελύσεως ριακῆν, ἥτις σμένα, ἐξέσ μετατραπεί ἦν καὶ ἡ νέβαινον, δι μετὰ τήντι οἰκίσεις τ. ἡν πράγματα, διεμήνυσεν τοῖς τε Πατριαρχικοῖς Ἐξάρχαις καὶ τῷ Μητροπολίτῃ ὅπως διὰ παντὸς μέσου συμβιβάζωσι τὰ

28 Σεπτεμβρίου ἐπιστολὴν μου, δὲν ἐπέ- ν, μὴ θέλων νὰ γράψω λυπηρὰ ἐπεισόδια, ἐν ἐκείνῃ ἔγραφον, τὴν καθουχάσιν τῶν ἐ τὴν ἀπόπειραν συμπληρώσεως γενικῆς ἔδοσαν χώραν τὴν προπαραλθοῦσαν Κυ- ὦ εἰρήσθω, διότι τὰ περασμένα ἔξα- ε τῆς κεφαλῆς τῶν μητροπολιτικῶν, ἡν ἡλῶσιν κατὰ τοῦ μητροπολίτου, καθ' ἔφικοντο, ἵσως δὲ καὶ μεγαλύτερα συ- τῶν φρονιμωτέρων παρημποδίζοντο, ἀπόπειραν, βλέπουσα ἡ ἐνταῦθα δι- ἡν κατὰστασιν εἰς ἡν περιήλθον τὰ

συμβιβαστὰ, σχηματίσωσι προσωρινὴν Ἐφορίαν, καὶ ἀνοί- σοῖ τὸ γυμνάσιον.

Ἐνεκα τῆς ἐκ τῆς Διοικήσεως προελθοῦσας ταύτης πιέ- σεως, οἱ Ἐξάρχοι καὶ ὁ Μητροπολίτης ἠναγκάσθησαν νὰ προ- βῶσιν εἰς πρῆγματα, σχηματίζοντες προσωρινὴν Ἐφορίαν ἐκ τῶν κυρίων Χατζῆ Σταύρου Χ' Λαζάρου, Δημ. Φιλίππο- βίτις καὶ Νικ. Μικαὴλ βέη, μεθ' ἧς τὴν παρελθοῦσαν Παρα- σκευὴν ἠνέφεξαν τὸ Γυμνάσιον, ἐπὶ τὸ ἐπιστημότερον ψαλέντος ἀγιασμοῦ ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου καὶ τῶν Ἐξάρχων, παρου- σία πολλῶν πολιτῶν καὶ τῶν συρρευσάντων μαθητῶν. Ἀπε- φασίσθη δὲ συγχρόνως ὡπως τὸ σχολεῖον, τοῦτο ἔτος ἀφί- σωσι τὸ αὐτὸ προσωπικῶν, γυμνασιάρχην (Οἰκονόμου) καὶ κα- θηγητὰς ἀνευ οὐδεμιᾶ, μεταβολῆς.

Συγχρόνως ἐπιτροπὴ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερίδων διορι- σθεῖσα θὰ συντάξῃ μετὰ τῶν Ἐξάρχων καὶ τοῦ Μητροπολί- του τὸν κατάλογον τῶν ἐχόντων δικαίωμα ψήφου, ἀποφασί- σθένως νὰ ἀνασφραγίσῃ τοὺς Πατριαρχεῖαις; ἂν διαφωνήσωσιν εἰς τι, τὴν ἀπόφασιν τῶν ὁποίων ἀμφοτέραι αἱ μερίδες θέ- λουσι παραδεχθῆ.

Καὶ οὕτω τὰ εἰς τὸ μὴ περαιτέρω ἀφίχθητα κοινοτικά μας δὲν ἤθελον πιθανὸν κατορθώσῃ νὰ τακτοποιήσωσιν, οὔτε τὰ συμβούλια καὶ αἱ συσκέψεις τῶν Πατριαρχεῖων Ἐξάρχων, οὔτε οἱ αἱ προσπάθειαι τοῦ Πατριαρχείου ἡμε- ρου τῶν Γραμμάτων, καὶ ἵσως τὸ ἔτος ἀνευ Γυμ- μεν, ἂν μὴ **Τούρκοι** (σημεῖα τῶν καιρῶν), καὶ διοικητῆς τῆς πόλεως μας; Γκαλίπ-πασᾶς ἐπενεβαινον, ἰδόν- τες τὰς ἀγόνους προσπάθειας τῶν θελόντων μὲν, μὴ δυναμέ- νων ὅμως νὰ ἐπιφέρωσι τὴν τάξιν.

Εἴθε ἡ προσγενομένη ἐκ τοῦ λυπηροῦ τούτου ζητήματος, τοῦ πόσον συνταράξαντος τὴν κοινότητα Θεσσαλονίκης, βλάβῃ τῷ Μακεδονικῷ ἀγῶνι καὶ τῷ Ἑλληνισμῷ, κατανοηθεῖσα ὑπὸ τῶν αἰτίων, γενῆ αὐτοῖς μάθημα διὰ τὸ μέλλον.

Τὴν παρελθοῦσαν Παρασκευῆν, ἐνῶ ἡ ὑπὸ τὸν Γ. Κατσα- ρὸν ληστρικὴ συμμορία ἐκ 12 ἀτόμων ἀπαρτιζομένη, αὐτὴ αὐτὴ ἡ πρὸ καιροῦ τὸν πλοῦσιον Τούρκον κτηματῆαν Μεχμέτ πασιὰν συλλαβοῦσα, διημέρευε ἐν τῷ περὶ τὴν Βέρροϊαν δάσει « Σοφολός », διὰ προδοσίας προσβλήθεισα ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῆς καταδιώξεως τῶν ληστῶν, πρῶτον τοιοῦτου καὶ τοῦ ἀμνηστευ- θέντος Τσάμη, ἔχοντος ὑπὸ τὴν ὄδηγιάν του περὶ τοὺς 30 στρατιώτας, κατεστράφη σχεδὸν ὀλόκληρος, φθνευθέντων ἐπτὰ ἐκ τῶν ληστῶν, τῶν λοιπῶν τεσσάρων μετὰ τοῦ ἀρχιληστοῦ Κατσαροῦ, κατορθωσάντων νὰ διαφύγωσι, συντόνως ὅμως κα- ταδιωκομένων ὑπὸ τοῦ στρατοῦ.

Τῶν ἐπτὰ φθνευθέντων ληστῶν αἱ κεφαλαὶ ἐκομίσθησαν ἐν- ταῦθα πρὸς ἀναγνώρισιν ὑπὸ τοῦ Μεχμέτ-πασᾶ, ὅστις τέσ- σαρὰς ἐκ τούτων ἀνεγνώρισεν ὡς ἀποτελοῦντας μέρος τῆς συλλαβούσης αὐτῶν συμμορίας.

Ὁ ἐνταῦθα ἡμέτερος Γενικὸς Πρόξενος κ. Π. Λογοθέτης πρὸ δεκαημέρου εὐρίσκεται εἰς περιουδεῖαν ἐν Ἀγίῳ Ὁρει μετὰ τοῦ κτηματῆος τοῦ Προξενεῖου Σωτ. Ἀστεριάδου. Ἐλπί- σωμεν.

Μακεδῶν.

ΖΗΤΕΙΤΑΙ νεανίσκος ἵνα ὑπηρετῇ δωρεὰν ἐν οἰκίᾳ, νὰ φοιτᾷ δὲ εἰς τὸ σχολεῖον.